

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. S. (X)**
státní příslušnost: X
pobytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, P. O. Box 21/OAM, 170 31 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2022, č. j. OAM-712/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho žádost byla posouzena nesprávně. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s nízkým věkem žalobce, který vůbec nevzal v potaz, protože je jeho rozhodnutí nezákonné. Ačkoliv je žalobce plnoletý, svým mládím je blízký nezletilému věku, tedy ještě před pár měsíci byl dítětem (žalobce je narozen dne 31. 1. 2004). Těžkostmi azylového řízení se probojovává sám pouhých pár měsíců po osmnáctých narozeninách. Bylo na místě se věkem žalobce seriózně zabývat, neboť to, že je formálně zletilý, by nemělo ubírat na míře ohleduplnosti, s níž se na něj bude hledět při posuzování žádosti. Mladý člověk nemá těsně po překročení hranice zletilosti takové životní zkušenosti, osobní odolnost, intuici a orientaci v sobě i ve světě, aby mohl být bez obav poslán k azylovému řízení do země, jejímuž jazyku a kultuře nerozumí. Žalobce také požádal o diskreční pravomoc ČR a ve svém volném čase a zadarmo pomáhá tlumočit v Příjímacím středisku Zastávka. Žalobce neplánoval svoji existenci v Itálii, nic ho tam nečeká a tamější jazyk mu není ničím příbuzný. Je známou notoriitou, že italský azylový systém trpí takovými nedostatky, které způsobují enormní frustraci žadatelů, a to i přesto, že dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, jenž by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky tohoto azylového řízení.
3. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany předpokládané v § 12 nebo § 14a zákona o azylu s tím, že žalovaný nedostatečně prošetřil situaci a případ žalobce neposoudil dostatečně individuálně. Vzhledem k tomu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že se ve vztahu k žalobci a jeho věku nedopustil žádného pochybení, když žalobce je po celou dobu správního řízení plnoletou a svéprávnou osobou. Pokud jde o druhý žalobní bod, v němž žalobce namítal údajné nedostatky italského azylového systému, zde žalovaný odkázal na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se azylovým systémem Itálie zabýval. Provedená zjištění nevylučují přemístění žalobce do Itálie, přičemž sama Itálie dne 9. 8. 2022 uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný své závěry opírá o shromážděné podklady a detailní zprávy, naproti tomu žalobce svá tvrzení neopírá o žádné podklady.

5. S ohledem na shora uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání (žalobce jednání nepožadoval a soud neshledal jeho konání nezbytným), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
7. Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovaným, jenž byl zachycen v předloženém správním spise. V rámci údajů poskytnutých k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 2. 8. 2022 sdělil, že odcestoval letecky z města Kazaň do Moskvy a dále do ČR, kam přicestoval dne 25. 7. 2022. K cestě obdržel vízum Italské republiky. Na území EU pobýval v minulosti mnohokrát, a to na základě krátkodobých turistických víz. Je svobodný a bezdětný. Nemá žádné zdravotní omezení ani neužívá pravidelně léky. Důvodem podané žádosti je hrozba vojenské služby v Ruské federaci. Mohl by být vojensky nasazen na území Ukrajiny. Pokud by tuto službu odmítl, hrozilo by mu uvěznění a další nátlak ze strany úřadů. Svoji totožnost a státní příslušnost žalobce prokázal cestovním dokladem Ruské federace platným do dne 30. 1. 2030.
8. Z následně provedeného pohovoru se žalobcem v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka dále vyplynulo, že žalobce neměl možnost si opatřit vízum ČR, protože si opatřil vízum Italské republiky. ČR totiž nařízením vlády č. 529 ze dne 22. 6. 2022 přestala vydávat víza občanům Ruské federace a Běloruské republiky. Žalobce navštívil Itálii v roce 2013 a nyní neměl záměr tam pobývat. ČR navštívil v roce 2015 a 2016. Od roku 2020 plánuje studium v ČR. V květnu 2022 dokončil jazykový kurz a následně byl přijat na VŠB – Technickou univerzitu Ostrava. ČR byla prvním státem na území EU, do kterého žalobce vstoupil. V době odcestování měl možnost si zajistit pouze víza Italské republiky nebo Španělského království. Vízum ČR si opatřit nemohl. Zvolil nakonec vízum Italské republiky. V průběhu dřívějšího pobytu v Itálii neměl žádné problémy a ani nyní neexistují žádné důvody, pro které by nemohl cestovat do Itálie. Porozuměl poučení o tzv. Dublinském systému, nicméně chtěl by studovat v prezenčním studiu v ČR na Technické univerzitě Ostrava. V průběhu pobytu v EU bude svými rodiči plně materiálně zabezpečen. V krajním případě může též pracovat v oblasti gastronomie. V Itálii žije známá jeho matky, která poskytla žalobci pozvání k jeho žádosti o udělení italského cestovního víza. Jiné příbuzné nebo blízké sociální vazby žalobce nemá na území ČR ani EU. V ČR se nachází pouze jeho známí.
9. Podáním ze dne 23. 8. 2022 žalobce doplnil svá tvrzení tak, že žádá o možnost setrvání na území ČR v souvislosti s čl. 17 Dublinského nařízení, neboť v Itálii nikoho nemá a nezná italský jazyk. Od dětství se setkával s českou kulturou a cestoval s rodiči po různých zemích EU, přičemž ze všech zemí si nejvíce oblíbil ČR. ČR navštívil dvakrát. Tato pozitivní skutečnost hrála roli v případě jeho výběru vysoké školy. Dálkově studoval

jazykový kurz českého jazyka. Neúspěšně se pokoušel o přijetí na ČVUT, avšak nezískal potřebné vízum k účasti v přijímacím řízení. V únoru 2022 byl úspěšně přijat na VŠB – Technickou univerzitu Ostrava, avšak do jeho plánů zasáhla agrese Ruska na Ukrajině. Pro žalobce je nepřijatelné působit v armádě. Po obdržení výzvy k dostavení se na vojenskou správu Ruské federace pocítil smrtelné nebezpečí. V případě skrývání se před vojenskou službou mu hrozí trestní stíhání a vězení. Po dohodě s rodiči opustil Ruskou federaci v naději na vzdělání a zapojení se do společnosti. Na území ČR se nachází jeho spolužáci, kteří získali vízum ČR již v minulosti a studují na zdejších vysokých školách. V Itálii se nachází velké množství žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, přičemž lhůty k vyřízení těchto žádostí jsou velmi dlouhé. Žalobce nechce strávit několik měsíců či let vyřizováním jeho žádosti v Itálii, raději by tento čas využil ke studiu.

10. Žalobce postavil svoji žalobní argumentaci o nesprávnosti napadeného rozhodnutí na dvou bodech. Tím prvním bylo, že je plnoletý teprve krátce (je narozen 31. 1. 2004), proč se těžkostmi azylového řízení probojovává sám pouhých pár měsíců po svých osmnáctých narozeninách, avšak toto žalovaný nezákonně nevzal v potaz a s jeho nízkým věkem se nedostatečně vypořádal. Druhý žalobní bod tvoří argumentace žalobce o údajných nedostacích italského azylového systému, které žadatelům způsobují enormní frustraci (poznámka soudu: nedostatky žalobce nijak neupřesnil). Závěrem žalobce zcela obecně uvedl, že žalovaný v jeho případě nedostatečně prošetřil situaci a neposoudil případ dostatečně individuálně.
11. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s Dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení).
12. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 Dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 Dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou v nařízení uvedena.
13. Čl. 8 Dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je coby žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 Dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11

Dublinkého nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní zletilí sourozenci.

14. V případě žalobce je nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 Dublinkého nařízení, neboť z informací poskytnutých žalobcem a z informací uvedených v jeho cestovním dokladu bylo zjištěno, že mu bylo vydáno italské krátkodobé vízum č. 041749634 (vydáno Italskou republikou dne 15. 6. 2022 v Moskvě) s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 15 dnů ode dne 13. 6. 2022 do dne 30. 7. 2022. Uvedené zjištění odpovídá kritériím uvedeným v čl. 12 Dublinkého nařízení. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinkého nařízení totiž platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
15. Na základě zjištění z cestovního dokladu žalobce, podle něhož bylo žalobci uděleno Italskou republikou krátkodobé vízum k pobytu č. 041749634, požádal žalovaný dne 5. 8. 2022 Italskou republiku o převzetí žalobce na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 9. 8. 2022 správní orgán obdržel informaci o tom, že Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V případě žalobce tedy bylo zcela po právu aplikováno kritérium uvedené v čl. 12 Dublinkého nařízení.
16. Podle čl. 17 Dublinkého nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce však nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Netrpí žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. Na území ČR nemá žádné příbuzné ani nejbližší sociální vazby. Dle svých tvrzení zde má pouze studující krajany, kterým se podařilo včas si zajistit víza ČR. Na území ČR v minulosti dlouhodobě nepobýval a nemá zde vybudovány hlubší kulturní či sociální vazby. Současně bylo třeba vzít v úvahu, že žalobce nevyjádřil téměř žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Itálii nebo vůči Italské republice samotné. Zmínil pouze obavy z vysokého počtu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Itálii a dlouhé lhůty k vyřízení žádostí, když po tuto dobu by bylo lepší se věnovat studiu. Uvedené výtky žalovaný posoudil v souladu s podkladovým dokumentem: Itálie, informace OAMP, Azylový systém ze dne 11. 7. 2022. Z tohoto dokumentu, který je součástí správního spisu, vyplynulo, že kapacita azylových středisek je v posledních letech v Italské republice dostatečná, přesto může v některých regionech docházet ke zpoždění formalizace žádosti, a tedy i nároku na materiální pomoc (bližší posouzení italského azylového systému bude provedeno v další části odůvodnění tohoto rozsudku). Ve shodě se závěry žalovaného má krajský soud za to, že v individuálním případě žalobce nebude italský azylový systém představovat reálnou hrozbu nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv, a to i s ohledem na jeho mladý věk, výborný zdravotní stav a tvrzenou možnost podílet se vlastními silami na svém zaopatření do doby samotné registrace žádosti. Žalobce sám potvrdil, že je samostatný, soběstačný, plně podporován rodinou z Ruské federace a k pobytu na území EU má možnost si opatřit prostředky. Projevil také ochotu pracovat,

využil by zkušeností z oboru gastronomie. Krajský soud chápe, stejně jako žalovaný, pohnutky žalobce k setrvání na území ČR, a to za účelem studia, nicméně ČR omezila vydávání víz a udělování povolení k pobytu občanům Ruské federace a Běloruské republiky nařízením vlády č. 200 ze dne 22. 6. 2022 právě v reakci na ozbrojený konflikt na Ukrajině, který vyvolala Ruská federace, a to právě za účelem ochrany zahraničněpolitických zájmů ČR. Volba studia na vysoké škole v ČR není podřaditelná pod humanitární důvody ani pod jiné vážné důvody spadající pod čl. 17 Dublinského nařízení. Na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není právní nárok a záleží na rozhodnutí konkrétního členského státu EU, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu na základě sdělených vážných důvodů v případě, kdy není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. V případě žalobce nebyly shledány podobné vážné důvody, které by byly podřaditelné pod čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce si vyřídil italská víza ze své vůle pro jejich lepší dostupnost. Několikrát se pokusil i o udělení víza ČR na příslušném zastupitelském úřadě, avšak jeho žádosti byly vždy s odůvodněním zamítnuty. V posuzované věci nebyly shledány relevantní důvody pro eventuální aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.

17. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy Italská republika povinna převzít žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
18. Žalobce dále v žalobě namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho nízkým věkem coby žadatele (zletilý je teprve od 31. 1. 2022), resp. jeho věk nevzal vůbec v potaz. Krajský soud nemohl této námitce přisvědčit. Žalobce nabyl zletilosti dne 31. 1. 2022 a na území ČR přicestoval dne 25. 7. 2022, resp. na území ČR podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 7. 2022. Tento důležitý právní úkon tedy učinil už po nabytí zletilosti, konkrétně ve věku 18,5 let. Podle zákona o azylu žalobce nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob. Je zletilý, mladý, plný sil, samostatný a soběstačný, bez zdravotních či jiných potíží, nevyžaduje žádné nadstandardní zacházení a má možnost opatřit si prostředky k pobytu na území EU. Navíc je plně finančně podporován rodinou z Ruské federace. Právě všechny tyto okolnosti žalovaný v případě žalobce uvážil, jak vyplývá z napadaného rozhodnutí. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že ve vztahu k věku žalobce, který byl po celou dobu správního řízení plnoletou a svéprávnou osobou, se žalovaný nedopustil žádného pochybení a zákon neporušil. Jedná se zcela o subjektivní názor žalobce. Na dalekou cestu do poměrně neznámé země s cílem podat zde žádost o udělení mezinárodní ochrany se žalobce vydal z vlastní vůle a přesvědčení, a to téměř ve věku 18,5 let. Takové rozhodnutí vyžadovalo potřebnou zralost a uvědomění žalobce. Musel předpokládat, že se bude sám probíjet těžkostmi nejen azylového řízení, ale i právních systémů navštívených zemí, a také každodenními těžkostmi při zajišťování běžných životních potřeb. Žalobce byl v době vycestování ze země původu a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany zletilý a cítil se být dostatečně zralý na to, aby takovou cestu podstoupil a azylové řízení úspěšně zvládl. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že mladý člověk nemá potřebné životní zkušenosti, osobní odolnost, intuici a orientaci v sobě i ve světě, aby mohl být bez obav poslán

k azylovému řízení do země, jejíž kultuře či jazyku nerozumí, pak k tomu soud uvádí, že tyto okolnosti musel žalobce zvažovat ještě před vycestováním ze země původu. Jazyk a především kultura Ruské federace jsou odlišné v podstatě od celého západního světa, tedy nejen od jazyka a kultury Italské republiky, ale i od České republiky (přes společný slovanský původ je zde odlišné písmo a zvláště v posledních dekadách jsou zdůrazňovány odlišné životní hodnoty, tradice atp.). Předkládané tvrzení o nedostatku zkušeností mladého člověka je samozřejmě všeobecně platné a není třeba jej rozporovat. Mladých azylantů je v zemích EU mnoho a nedostatek zkušeností je u nich vyvažován větší vytrvalostí, silou, životní energií, lepším zdravím a dosavadním životem v podstatě bez závazků. K tomu soud ještě doplňuje, že případ žalobce vyžadoval individuální posouzení, což bylo naplněno v souladu se zákonem a žalovaný výše uvedené okolnosti individuálně posoudil v napadeném rozhodnutí (viz výklad shora).

19. Žalobce dále obecně namítal údajné nedostatky italského azylového systému, které by měly žadatelům způsobovat enormní frustraci. Této námitce nemohl krajský soud rovněž přisvědčit. Žalovaný se azylovým systémem Itálie zabýval (srov. především strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že jeho stav nevylučuje přemístění žalobce do Itálie, která již dne 9. 8. 2022 svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznala.
20. Žalovaný při svém rozhodování především vycházel z dokumentu Itálie, Informace OAMP, Azylový systém ze dne 11. 7. 2022. Uvedený podklad komplexně popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, statistické údaje týkající se žádostí o mezinárodní ochranu.
21. Žalobce v žalobě tvrdil, že je známou notorií, že italský azylový systém trpí nedostatky, avšak žádné takové nedostatky nekonkretizoval. Ve shodě s žalovaným krajský soud potvrzuje, že na úrovni EU (výkonných orgánů nebo Evropského soudního dvora) a ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky. Italská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Italská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Z Informace OAMP o azylovém systému v Italské republice ze dne 11. 7. 2022 vyplývá, že žadatelé mají přístup k právní pomoci, kterou si mohou hradit z vlastních prostředků a rovněž mohou využívat služeb specializovaných nevládních organizací. Italská vláda spolupracuje s Úřadem Vysokého komisaře OSN a dalšími nevládními organizacemi. S ohledem na geografickou pozici Itálie a migrační proudy v letech 2014 až dosud je zřejmé, že Itálie je pod drobnohledem výše uvedených

institucí. Migrační toky a trendy jsou tak podrobně mapovány. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. S ohledem na shora uvedené má krajský soud za to, že žalobci nehrozí v Italské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jeho přijetí coby žadatele o mezinárodní ochranu.

22. Žalobce neposkytl během správního řízení (a rovněž soudního řízení) žádný důkaz ani jiné tvrzení, že by v Italské republice v případě jeho pobytu nebyly dodrženy zákonné postupy. Neuvedl rovněž žádné relevantní skutečnosti, které by mu bránily k vycestování do Itálie. Ve vztahu k Itálii naopak tvrdil, že tam nikdy problémy neměl. Pouhé konstatování preference žalobce, aby jeho žádost byla posouzena v ČR, je nedostačující.
23. K zatížení Italského azylového systému ve vztahu k velkému počtu podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 127/2017-25. Podle tohoto rozsudku nelze přijmout uvedený argument, neboť tím by bylo možno zpochybnit funkčnost každého azylového systému členského státu EU potýkajícího se s větším množstvím žádostí o azyl. Takto nelze chápat pojem závažných důvodů k domněnce o existenci systematických nedostatků azylového řízení v určitém státě. Musí jít o konkrétní nedostatky postihující významný počet azylových řízení vedených v daném státě, tj. nedostatky systematického charakteru (časté, opakovaně se objevující a dotýkným státem účinně neodstraňované) a mající takovou povahu, že ve svém celku naznačují zvýšenou pravděpodobnost neférového, nedostatečně důkladného či jinak k tíži žadatelů o azyl vadného řízení a rozhodnutí o žádosti o azylu. Musí jít přitom o vadnost dosahující vůči žadatelům o azyl intenzity nesoucí s sebou v nikoliv ojedinělých případech riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Nic takového z dostupných informací o Itálii nevyplývá a ani sám žalobce nic takového netvrdil. Žalobce nepředložil žádné důkazy nebo jiné podklady, které by svědčily o systematických nedostatecích v přijímání žadatelů v Italské republice. Žalobce neopírá svoji argumentaci o žádné podklady, jedná se tedy o nepodložená tvrzení, naproti tomu žalovaný shromáždil podklady a informace o azylovém řízení v Italské republice a o tyto podklady své závěry opřel. Kromě již výše zmíněné Informace o OAMP ze dne 11. 7. 2022, žalovaný použil ještě tzv. společný oběžník, který ČR obdržela dne 8. 1. 2019 od Italské republiky. V tomto podkladu bylo potvrzeno, že žadatelé spadající pod dublinské řízení budou ubytováni ve střediscích uvedených v legislativním nařízení Italské republiky č. 142/2015. Tato střediska jsou dostatečná k ubytování všech oprávněných osob tak, aby byla zaručena ochrana základních práv, zejména celistvost rodiny a ochrana nezletilých osob.
24. Žádost žalobce bude posouzena v Italské republice, kde bude žalobce vystupovat jako nový žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci bude poskytnuto ubytování, hmotná a finanční pomoc. Po 60 dnech od formalizace žádosti bude žalobci umožněn přístup na trh práce. Nárok na zdravotní péči mu bude přiznán ve stejném rozsahu jako v případě ostatních rezidentů pobývajících na území Italské republiky.

25. Na základě shora uvedeného krajský soud k věci ještě uvádí, že žalobci nehrozí v Italské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, ve vztahu k případu žalobce je dostatečně odůvodněno a je věcně správné. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Žalovaný přezkoumatelným způsobem objasnil, proč neshledal existenci možných systematických nedostatků azylového řízení v Italské republice. Je pochopitelné rozčarování žalobce, jenž chtěl údajně využít šance na lepší život, nenastoupit vojenskou službu v zemi původu a studovat vysokou školu na území ČR, a to raději, než dlouho čekat na vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně naději na lepší život by uvítali i obyvatelé Ukrajiny, rádi by studovali třeba vysokou školu, avšak v důsledku ruské neoprávněné agrese nemají možnost nejen realizovat své plány, ale musí bojovat o holý život a zajištění alespoň základních životních potřeb. Obavy a výtky žalobce vyjádřené v průběhu správního řízení směrem k Ruské federaci, týkající se nasazování vojáků do války na Ukrajině po třítydenním výcviku a údajně špatných podmínek na bojišti, jsou legitimní, nicméně zde neúčinné. Je již obecně známé, že režim v Rusku podobným způsobem postupuje dlouhodobě, a přesto stále s většinovou podporou obyvatelstva. Do vyhlášení částečné mobilizace na podzim roku 2022, která se teprve mohla dotknout života řady rodin v Ruské federaci, v podstatě neexistovala kritika postupu vedení Ruské federace a jeho válečné agrese na Ukrajině.
26. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry. V uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. listopadu 2022

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně